

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi jedenaście zarzutów opartych na kolejno — naruszeniu art. 81 WE, uchybieniu obowiązku uzasadniania aktów, wytycznych z 2006 r. dotyczących metody ustalania wysokości grzywien⁽¹⁾, zasady proporcjonalności, zasady domniemania niewinności, pewności prawa, równego traktowania oraz zasady indywidualizacji kary, w zakresie w jakim Komisja:

- uznała, że praktyki dotyczące wosku i parafiny z jednej strony i gaczu parafinowego z drugiej strony, stanowią jednolite i ciągle naruszenie, a praktyki dotyczące gaczu parafinowego wypełniają znamiona kartelu;
- błędnie rozstrzygnęła o istnieniu jednolitego i ciągłego naruszenia polegającego na porozumieniu w zakresie ustalania cen, podziału rynków lub klientów, mimo że była to jedynie wymiana informacji dotyczących rynku parafiny, cen i strategii na przyszłość w odniesieniu do cennika; klientów i ilości, które mogły być przypisane stronie skarżącej;
- z jednej strony, dokonała błędnej wykładni orzecznictwa wspólnotowego w przedmiocie publicznego zdystansowania się od uczestnictwa w kartelu, rozstrzygając o odpowiedzialności skarżącej rozciągającej się na cały okres trwania porozumienia dotyczącego wosku i parafiny, podczas gdy skarżąca zaprzestała uczestnictwa w „zebraniach technicznych” poczynając od zebrań z dnia 11 i 12 maja 2004 r., tj. na niemalże rok przed końcem naruszenia oraz z drugiej strony potwierdziła wcześniejsze wycofanie Repsolu z porozumienia przed końcem naruszenia, nie wspominając o wycofaniu skarżącej, podczas gdy skarżąca znajdowała się w sytuacji identycznej;
- domagała się do skarżącej dostarczenia dowodu na publiczne zdystansowanie się od uczestnictwa w kartelu;
- nie uwzględniła braku wprowadzenia kartelu w życie;
- posługiwała się wartościami sprzedaży z trzech ostatnich okresów rozliczeniowych uczestnictwa skarżącej w naruszeniu, zamiast wartością sprzedaży z ostatniego roku jej uczestnictwa w kartelu;
- ustaliła zbyt wysoki odsetek wartości sprzedaży w odniesieniu do części naruszenia dotyczącej gaczu parafinowego;
- zastosowała metodę ustalania wartości grzywien z pkt 24 wytycznych, sprzecznej z art. 23 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003 oraz zasadą proporcjonalności, równego traktowania i domniemania niewinności;
- zastosowała dodatkową kwotę w celach odstraszących, nie uzasadniając jednak jej swej decyzji w sposób wystarczający;
- zastosowała grzywnę w wysokości 410 % wartości obrotu realizowanego przez skarżącą na danym rynku w ciągu roku;
- obciążyła odpowiedzialnością za działanie skarżącej spółkę matkę Total SA.

⁽¹⁾ Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia 1/2003 (z zastosowaniem dla Europejskiego Obszaru Gospodarczego) (Dz.U. 2006, C 210, s. 2).

**Odwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej
wydanego w dniu 9 października 2008 r. w sprawie
F-49/06, Nijs przeciwko Trybunałowi Obrachunkowemu,
wniesione w dniu 19 grudnia 2008 r. przez Barta Nijsa**

(Sprawa T-567/08 P)

(2009/C 55/70)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Bart Nijs (Bereldange, Luksemburg) (przedstawiciel: adwokat F. Rollinger)

Druga strona postępowania: Trybunał Obrachunkowy Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- stwierdzenie dopuszczalności odwołania;
- stwierdzenie jego zasadności;
- w konsekwencji, uchylenie postanowienia z dnia 9 października 2008 r., wydanego w sprawie F-5/07 Bart Nijs przeciwko Europejskiemu Trybunałowi Obrachunkowemu.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie wnosi w nim o uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej (SSP) z dnia 9 października 2008 r., wydanego w sprawie F-49/06 Nijs przeciwko Trybunałowi Obrachunkowemu, którym została częściowo odrzucona jako niedopuszczalna i częściowo oddalona jako bezzasadna jego skarga, z jednej strony, o stwierdzenie nieważności decyzji o nieawansowaniu go do grupy A*11 w postępowaniu w sprawie awansów za rok 2005 i z drugiej strony o przyznanie mu odszkodowania.

W celu uzasadnienia odwołania wnoszący je przedstawia następujące cztery zarzuty:

- przeinaczenie argumentów zawartych w skardze i replice, ponieważ zaskarżony wyrok zastąpił zarzut dotyczący braku aktu decyzyjnego organu powołującego, zakładający całkowity brak uzasadnienia przez zupełnie inny zarzut;
- pominięcie lub wypaczenie środków dowodowych, które SSP odrzucił;
- błędne obarczenie ciężarem dowodu, gdyż SSP powinien był wymagać przedstawienia przez stronę pozwaną dowodów na poparcie jej twierdzeń;
- naruszenie zasady domniemania niewinności poprzez obciążenie skarżącego kosztami postępowania w pierwszej instancji.